

— Защо не ни съти за това по-рано!

— За игра и смѣшки нивга не е късно! — рекохъ азъ за-радванъ. — По-скоро да идемъ въ татковата стая! И тамъ ще ви кажа кой какво ще прави!

— И безъ да ми казвашъ, самичкъ си зная. Боленъ не ви ставамъ. Азъ лѣкаръ ще бъда! — обади се Панчо. — Инакъ не играя!

— И азъ! — рече Дана.

— И азъ — викна Ганчо.

— Въвъ свѣта за нищо болна не ти ставамъ! Азъ хининъ ще давамъ, а другъ ще го взема.

— Добре, добре, — рекохъ, — но бѣли престилки за всички ви нѣма.

— И безъ това може! — обади се Дана. — Ще облѣчемъ

баба, че е най-голѣма, а ний ще цѣриме съ нашенска премѣна.

Облѣкохме баба дори съ две престилки. Една я не хвана. Като главенъ докторъ тя насрѣдъ застана. И ние край нея. Но никой на боленъ не щѣше да стане. Та трѣбваше баба кучето да хване — него да преглежда. А Гана набързо сграби котарака.

— За менъ боленъ нѣма, — обади се Дана, козела ще взема.

— Пъкъ азъ Дългоушка ще доведа тука! — Нонѣкой почука. Една жена влѣзе. — Моля ви госпожо, докторътъ кѣде е? — Азъ бързо отвърнахъ: „Докторъ Цоцолана сега го замѣстя. Деца, излѣзнете!“ — Жената подхвана: „Много съмъ, госпожо, мрачна и препряна...“ — Баба я пресѣче:

— „Зная, зная, зная. Отъ сжщата болестъ и азъ страдахъ вече. Смѣхътъ я лѣкува. Иди при децата въ съседната стая!“

Други боленъ влѣзе. — Казвай какво има? — „Отъ главоболъ страдамъ, кажи, цѣла зима...“ Баба го прекъсна: „Зная зная, зная. Цѣра ще намѣришь въ съседната стая.“

Трети боленъ влѣзе, четвърти и пети. Съ тѣхъ сжщото стана. Въ съседната стая всичкитѣ изпрати докторъ Цоцолана. Тамъ и ние скоро влѣзохме съсь нея. И веселба славна настана тогава. Който бѣше боленъ веднага оздравя... Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо.

